

16-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - জ্ঞানৰ ধাৰণা তেতিয়া হ'ব যেতিয়া দেহী-অভিমানী হ'বা, দেহী-অভিমানী হওঁতা সন্তানসকলৰহে পিতাৰ স্মৃতি থাকিব"

***প্ৰশ্ন:-** কি এটা ভুলৰ কাৰণে মনুষ্যই আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি কৈ দিছে?

***উত্তৰ:-** মনুষ্যই আত্মাই পৰমাত্মা বুলি ক'লে, এইটো ভুলৰ কাৰণে আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি মানি ল'লে কিন্তু নিৰ্লেপতো এজন শিৱবাবাহে হয়, যাৰ দুখ-সুখ, মিঠা-তিতাৰ অনুভৱ নাই। আত্মাইতো কয় অমুক বস্তুটো টেঙা। পিতাই কয় মোৰ ওপৰত কোনো ধৰণৰ বস্তুৰ প্ৰভাৱ নপৰে, মই এই লেপ-চেপৰ পৰা নিৰ্লেপ হওঁ, জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ, সেই জ্ঞানেই তোমালোকক শুনাওঁ।

***গীত:-** ভাগ্য জগাই আহিছোঁ..... (তগদীৰ জগাকৰ আয়ি হ...)

ওঁম্ শান্তি। এয়া কোনে ক'লে? আত্মাই ক'লে এই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা। আত্মা শান্ত স্বৰূপ হয়। মই আত্মাই এই শৰীৰ প্ৰাপ্ত কৰো, তেতিয়াহে সবাক হওঁ। শৰীৰৰ দ্বাৰা অনেক প্ৰকাৰৰ কৰ্ম কৰো। প্ৰথমে-প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় কৰিব লাগে। অন্য সৎসংগত মনুষ্যই, মনুষ্যক শুনায়, দেহধাৰীয়ে কয়। ক'ব অমুক মহাত্মা বহি আছে। ইয়াত এনেকুৱা কথা নাই। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমিতো আত্মা হওঁ, এয়া হৈছে শৰীৰ ৰূপী কৰ্মেন্দ্ৰিয়। আত্মাই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা শুনি আছে, যাৰ এটাই নাম 'শিৱ'। এই সময়ত সন্তানসকল শুনিবৰ কাৰণে বহি আছে। কোনে শুনাই? বেহদৰ পিতাই। যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয় তেতিয়া বুদ্ধিযোগ ওপৰলৈ গুছি যায়। শিৱ মানে বিন্দু। আত্মাও বিন্দু, পৰমাত্মাও বিন্দু। কিন্তু তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হ'ল পিতা আৰু আত্মাসকল হ'ল সন্তান। বুজিব লাগে যে আমি আত্মাসকলে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা নিজৰ পাৰলৌকিক পিতাৰ সন্তান হৈছোঁ। তোমালোক সন্তানসকল দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। অন্য সকলো ঠাইত মনুষ্যই মনুষ্যক বুজায়। কোনো গীতা পাঠ কৰোঁতা হ'লে তেওঁ গীতাক স্মৰণ কৰি ক'ব যে গীতাত ভগৱানে এনেকৈ-এনেকৈ কৈছে। বুজি পায় যে ভগৱানে সাক্ষাৰ ৰূপত এই গীতা শুনাইছিল। কোনোৱে বহি বেদ-শাস্ত্ৰ শুনায়। বেদতো মনুষ্যই ৰচনা কৰিছে। নিৰাক্ষাৰ ভগৱানে বেদ ৰচনা নকৰে। ব্যাসতো মনুষ্য আছিল। ব্যাসক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাতো বিন্দু হয়। সন্তানসকল সাক্ষাৰত আছে, সাক্ষাৰী ৰূপ আছে। পিতা হ'ল নিৰাক্ষাৰ।

পিতাই কয় - মইতো কেতিয়াও সৰু-ডাঙৰ হ'বলগীয়া নহয়। তোমালোক সৰু-ডাঙৰ হোৱা। মোকতো পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলিয়েই কোৱা হয়। মনুষ্য প্ৰথমে শিশু হৈ পিছত ডাঙৰ হৈ পিতা হয়, আকৌ বালক হয়। মইতো সদায় পিতাই হওঁ, মই বালক নহওঁ। মোৰ এটাই নাম শিৱ। তোমালোকে ৪৪ নাম পোৱা কিয়নো ৪৪ জন্ম লোৱা। মই পৰমপিতাতো বিন্দু ৰূপ হওঁ। কেৱল পূজাৰ বাবে ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলে ডাঙৰ ৰূপ বনাই ৰাখিছে। যেনেকৈ কাৰোবাৰ ডাঙৰ চিত্ৰ বনায় নহয়নে। বুদ্ধৰ বহুত ডাঙৰ চিত্ৰ বনায়। ইমান ওখ মনুষ্যতো নাথাকে। এনেকৈ মান দিয়ে। ভাবে যে বহুত ডাঙৰ (মহান) আছিল। পিতাতো উচ্চতকৈও উচ্চ, মহানতকৈও মহান পৰমপিতা পৰম আত্মা। পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে - মোক শিৱ বুলি কয়। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - তোমালোকে বুজিব লাগে যে আমি নিৰাক্ষাৰ শিৱবাবাৰ সন্মুখলৈ যাওঁ। মোকতো সদায় পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলিয়ে ক'ব। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হওঁ। পৰম আত্মাই

বহি বুজায়। আত্মাৰহে জ্ঞান আছে। গায়নো কৰে পৰমপিতা পৰম আত্মা (পৰমাত্মা), তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। আমাক জ্ঞান শুনাই আছে। প্ৰথমে-প্ৰথমে আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। দেহ-অভিমানী হ'ব নালাগে। কিন্তু ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোক দেহ-অভিমানী হ'বই লাগিব। এতিয়া পুনৰ পিতাই দেহী-অভিমানী বনায়।

তোমালোক সকলো সন্তান হোৱা। এখেতো সন্তান হয়। আত্মাই পৰমপিতা পৰমাত্মা ককাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়। লৌকিক সম্বন্ধত কেৱল সন্তানসকলেহে উত্তৰাধিকাৰ পায়, কন্যাই নাপায়। বেহুদৰ পিতাই কয় - তোমালোক সকলো আত্মা হোৱা, তোমালোক প্ৰত্যেকৰে অধিকাৰ আছে। তোমালোক মোৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ আছিল আৰু এতিয়াও হোৱা। কয় নহয় যে অ' গড় ফাদৰ, অ' পৰমপিতা পৰমাত্মা। মহিমা কৰে। কোনে কৰে? আত্মাই। সেই লৌকিক পিতাতো শৰীৰৰ হয়, এওঁ হ'ল আত্মাসকলৰ পিতা। আত্মাই আহ্বান কৰে অ' পৰমপিতা পৰমাত্মা। অবিনাশী পিতাক স্মৰণ কৰিয়েই আহিছে কিয়নো ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখেই দুখ। যেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়াৰ পৰা স্মৰণ কৰা আৰম্ভ হয়। স্মৰণতো পিতাকেই কৰিব লাগে কিয়নো উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰাহে পোৱা যায়। ইয়াততো মনুষ্যৰ অনেকৰ স্মৃতি থাকে। গুৰু সকলে এজনৰ স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে। যদি সৰ্বব্যাপী হয় তেন্তে আকৌ গড় বা ফাদৰ বুলি কাক ক'বা? পিতাই ক্ষণে-ক্ষণে কয় যে - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা, উঠোঁতে-বহোঁতে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। বুজি লোৱা যে, আমি শ্ৰীমতত চলি আছোঁ। মই আত্মাই বাবাৰ স্মৃতিত খাই আছোঁ। স্মৰণৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। লক্ষ্য বহুত ডাঙৰ। যোগ কোনো মাহীৰ ঘৰ নহয়। মনুষ্যইতো পিতাৰ নামেই প্ৰায়ঃ লোপ কৰি দিলে। শ্ৰীকৃষ্ণতো শিশু হয়। ইমান ডাঙৰ প্ৰালন্ধ নিশ্চয় পিতায়ে দিছে।

পিতাই বুজায় - দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো ধৰ্ম পাহৰি যোৱা। এই নামবোৰতো পাছত ৰখা হৈছে। গতিকে এইটো বুজিব লাগে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা আমি এই জ্ঞান লৈ আছোঁ। আৰু কোনো এনে স্কুল নাই য'ত এইটো বুজি পায় যে আমি আত্মা হওঁ। তোমালোকে জানা যে প্ৰথমে সতোগ্ৰধান আছিলোঁ, পাছত সতো, ৰজো, তমোলৈ আহোঁ। খাদ আত্মাত পৰে। মোৰ তাততো কেতিয়াও খাদ নপৰে। মই চিৰকালৰ বাবে সচাঁ সোণ হওঁ। তোমালোক আত্মাসকল সকলো এই সময়ত আইৰণ এজেড (লৌহ যুগী) হৈ গৈছে। মস্মাইও ক'ব - মই শিৱবাবাৰ পৰা যি শুনিছো, তাকেই শুনাওঁ। শিৱবাবাতো নিজেই জ্ঞানৰ সাগৰ। এইবোৰ অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। আমি বাবাৰ হৈছোঁ, তেওঁ আমাক পঢ়ায়। বাবাৰ পৰা পঢ়ি আমি জীৱনমুক্ত হওঁ। জীৱনমুক্ত মানে এই শৰীৰলৈ আহিব লাগিব, কিন্তু সুখ ভোগ কৰিব লাগিব। মুক্তি সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰে কিন্তু জীৱনমুক্তিলৈতো ক্ৰম অনুসৰিহে আহে। মুক্ততো সকলো আত্মাই হয়। দুখৰ পৰা আধাকল্পৰ কাৰণে মুক্ত কৰি দিয়ে। কয় - তোমালোকক মুক্ত কৰি জীৱনমুক্ত কৰোঁ। পিছত কোনোৱে কিমান জন্ম লয়, কোনোৱে কিমান জন্ম লয়। জীৱনমুক্ততো সকলোৱে হয়। সংগতি দাতা হৈছেই এজন। যি সকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আছে, সকলোৱে পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ এতিয়া তমোগ্ৰধান হৈ গৈছে। মই আহি সকলোকে এই দুখৰ পৰা মুক্ত কৰোঁ সেয়েহে মোক মুক্তিদাতা (liberator) বুলি কয়, মুক্তি-জীৱনমুক্তি দাতা বুলি কয়। মুক্তি অৰ্থাৎ নিজৰ ঘৰ শান্তি ধামলৈ যোৱা। পিতাও পৰমধামৰ পৰা আহে, যাক পৰলোক বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে নিৰ্বাণধাম আৰু স্বৰ্গধাম দুয়োকে স্মৰণ কৰা। স্বৰ্গ আৰু নৰক ইয়াতেই হয়। এই সময়ত সকলোৱে বুজি পায় - এয়া নৰক হয়। কিমান দুখ পাই থাকে। গৰুড় পুৰাণত বহুতো ভয় লগা কথা লিখি দিছে যাতে মনুষ্যই ভয় কৰে আৰু পাপ কৰাৰ পৰা বাচি যায় সেয়েহে এনেকুৱা-এনেকুৱা কথা ৰচি দিছে। দ্বাপৰৰ পৰা এই শাস্ত্ৰ ৰচনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। পিতাই কয় - মই আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। তেওঁলোকেই পাছত সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী হয়। দুটা যুগত কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ নাহে, পিছলৈ ইজনে সিজনৰ পাছত সকলো ক্ৰম অনুসৰি আহে আৰু নিজৰ-নিজৰ ধৰ্মক জানে। এই দেৱী-

দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব পিছত নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰিব। পতিতে কেনেকৈ শ্ৰী শ্ৰী অথবা শ্ৰেষ্ঠ বুলি ক'ব? পিতাইহে শ্ৰেষ্ঠ বনায়। দেৱী-দেৱতা সকলক শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকৰ চিত্ৰও আছে কিন্তু বুজি নাপায় যে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কেতিয়া আছিল, কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল? সত্যযুগৰ আয়ুসেই দীঘলীয়া কৰি দিলে।

এতিয়া পিতাই কয় যে - সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পিতাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া খেল সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল। দেখা নাই নে বাৰু এতিয়া মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ দুৱাৰ খুলি আছে? মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ দাতাতো এজনেই। ইয়াত চোৱা জগত মাতাৰ উপাধিও কাৰোবাক দি দিয়ে। বাস্তৱত জগত অম্বা এওঁ নহয় জানো। এনেকুৱা কোনো নহ'ব যি জগত পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, জগত গুৰুও হয়। যদিও মনুষ্যই নিজৰ বহুত নাম ৰাখে, কিন্তু সেয়া নহয়। ক'ত সেয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ক'ত এই বিকাৰীয়েও নিজৰ নামৰ আগত উপাধি লগাই লয়। মনুষ্য কিমান মুৰ্খ হৈ গ'ল! আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মক পাহৰি তেওঁলোকৰ উপাধি আকৌ নিজকে দি দিয়ে। বাস্তৱত উচ্চতকৈও উচ্চ পদবীতো এজনৰেই হয়, সংগতি দাতা এজনেই। ৰাম বুলি কলেও তেওঁ সেই একেজন নিৰাকাৰেই হয়।

পিতাই কয় - ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মকেই নাজানে - কেতিয়া আৰু কোনে স্থাপনা কৰিছিল? কোনোৱে কোনোবা দেৱীক স্মৰণ কৰে, কোনোৱে কৃষ্ণক, কোনোৱে গুৰুক স্মৰণ কৰে। গুৰুক ফটোও লগাই দিয়ে। তোমালোকৰ চিত্ৰৰ লগত কাম নাই। যাৰ কোনো চিত্ৰ নাই, তেওঁ হ'ল বিচিত্ৰ। আত্মা বিচিত্ৰ। যেনেকৈ পিতা বিচিত্ৰ হয় সেইদৰে সন্তানসকলো বিচিত্ৰ হয়। আত্মাইহে শুনে। বাবাই এই শৰীৰ লোনত লৈছে। কয় যে প্ৰকৃতিৰ আধাৰ অবিহনে মই জ্ঞান কেনেকৈ শুনাওঁ? ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকাওঁ? ভগৱান বুলি নিৰাকাৰকে কোৱা হয়। তেওঁ পতিত দুনিয়ালৈ আহিবই লাগে। কৃষ্ণক দেখুওৱা হয় যে আইতৰ পাতত সাগৰত আহিছিল, এনেকুৱা কোনো কথা নাই। কৃষ্ণতো বিশ্বৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ হয়। তাত আৰু কোনো ধৰ্ম নাই। অদ্বৈত (অবিভক্ত) ৰাজ্য হয়, পাছত দ্বৈত (বিভক্ত) হৈ পৰে, তাৰ পাছত অনেক প্ৰকাৰৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈ গৈ থাকে। গতিকে সন্তানসকলে এইটো বুজিব লাগে যে বাবা এই শৰীৰত আহি আমাক পঢ়ায়। বাবাই কয় - মই অশৰীৰী হওঁ, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা তোমালোকক জ্ঞান শুনাওঁ। মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি লৈ বুজায়। কেৱল ঈশ্বৰ বা পৰমাত্মা বুলি ক'লে পিতাৰ সম্বন্ধ পাহৰি যায়। পৰমাত্মা পিতা হয়, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় - এয়া পাহৰি যায়। তেওঁ আমাৰ পিতা হয়, সৃষ্টিকৰ্তা হয়, আমি তেওঁৰ ৰচনা হয়। তেওঁ ৰচনা কৰিছে। কোনোবাতো ৰচয়িতা থাকিব নহয় জানো। বাবাই বুজাইছে - পুৰুষসকল হৈছে হৃদৰ ব্ৰহ্মা। সন্তানসকলক ৰচনা কৰে। প্ৰথমে স্ত্ৰীক নিজৰ কৰি (Adopt) লয় পিছত তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তান ৰচনা কৰে। বাবাইও কয় যে মই এওঁ দ্বাৰা ৰচনা কৰোঁ। স্ত্ৰীতো নিশ্চয় লাগিব। বাবাকতো কোৱাই হয় যে তুমি মাতা-পিতা, গতিকে এওঁ (ব্ৰহ্মা) মাতা হৈ গ'ল, এওঁৰ দ্বাৰা তুলি লওঁ। গতিকে তোমালোকক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী বুলি কোৱা হ'ব। তোমালোক বাবাৰ হৈছা এওঁৰ দ্বাৰা। এয়া বহুত আশ্চৰ্যকৰ কথা হয়। শাস্ত্ৰত এয়া নাই। মোক জ্ঞানপূৰ্ণ, সৰ্বজ্ঞ বুলি কয়। মনুষ্যই ভাবে যে পৰমাত্মাই সকলোৰে অন্তৰৰ কথা জানে, থট্ ৰিডাৰ (thought reader) হয়। কিন্তু ইমানবোৰ মনুষ্যৰ থট্ ৰিডাৰ কেনেকৈ হ'ব? পিতাই কয় - মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হওঁ। মই চৈতন্য হওঁ, সত্য হওঁ। আত্মাও চৈতন্য হয়। শৰীৰ অসত্য হয়, ক্ষণে-ক্ষণে সলনি হৈ থাকে। আত্মাতো নমৰে। আত্মাই এই জ্ঞান গ্ৰহণ কৰে।

পিতাই বুজাই - মই পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰ্লেপ হওঁ অৰ্থাৎ দুখ-সুখৰ অথবা তিতা-মিঠা বস্তুৰ মোৰ ওপৰত কোনোধৰণৰ প্ৰভাৱ নপৰে। মই এই লেপ-চেপৰ পৰা নিৰ্লেপ হওঁ। জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। মনুষ্যই আকৌ কয় যে আত্মা নিৰ্লেপ হয় কিয়নো আত্মাই পৰমাত্মা, একেই। এজনে ক'লে - বচ্, তেওঁৰ পিছে-পিছে অনুসৰণ কৰি থাকে। পিতাই কয় - মই নিৰ্লেপ হওঁ। মোৰ কোনোধৰণৰ টেঙা-নিমখীয়াৰ অনুভৱ নাই। এয়া এওঁৰ আত্মাই কয় যে - অমুকতো বস্তু

টেঙা হয়। মোৰ মাজত গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান আছে যি আত্মসকলক পঢ়াওঁ। তোমালোক প্ৰত্যেকেই বুজিব লাগে - আমি আত্মাই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা শুনি আছোঁ। এয়াতো ভগৱানৰ বাণী। নিশ্চয় কৰিব লাগে - গড্ ক্ৰিয়েটৰ ইজ্ ওৱান (ভগৱান ৰচয়িতা এজনেই)।

প্ৰথমে-প্ৰথমে মুখ্য কথা হ'ল ভাৰতৰ। ভাৰতক অবিনাশী খণ্ড বুলি কোৱা হয়। এই ভাৰত হ'ল পতিত পাৱন পিতাৰ জন্ম স্থান। এয়া অতি উচ্চ খণ্ড হয়। ইয়াত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানী হ'ব। এয়া তোমালোকে জানা যে পিতাই পুনৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কলম (sapling) লগাই আছে। যি এই ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোকেই আহি অধিকাৰ ল'ব। ইয়াক কলম লগোৱা বুলি কোৱা হয়। বাবাই বুজাইছে - দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। আমি এই কাণেৰে শুনো, পঢ়ো, পঢ়াওঁ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) চিত্ৰক পাহৰি বিচিত্ৰ হৈ বিচিত্ৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্মক বুদ্ধিৰে পাহৰিব লাগে, দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।
- (2) দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কলম লগাই থকা হৈছে, সেয়েহে পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** জ্ঞানক ৰমণীয়তাৰে স্মৰণ কৰি আগবাঢ়োঁতা সদায় হৰ্ষিত, সৌভাগ্যশালী হোৱা।

এয়া কেৱল আত্মা, পৰমাত্মাৰ নিৰস জ্ঞান নহয়। বহুত ৰমণীয় জ্ঞান হয়, কেৱল নিতৌ নিজৰ নতুন-নতুন উপাধি সমূহ স্মৃতিত ৰাখা - মই আত্মাতো হওঁ কিন্তু কেনেকুৱা আত্মা হওঁ, কেতিয়াবা চিত্ৰকৰৰ আত্মা, কেতিয়াবা বেপাৰীৰ আত্মা.... এনেকৈ ৰমণীয়তাৰে আগবাঢ়ি গৈ থাকা। যেনেকৈ পিতাও ৰমণীয় হয় চোৱা কেতিয়াবা ধোবী হৈ যায় যদি কেতিয়াবা বিশ্বৰ ৰচয়িতা, কেতিয়াবা একান্ত সেৱক... গতিকে যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান... এনেকৈয়ে এই ৰমণীয় জ্ঞানক স্মৰণ কৰি হৰ্ষিত হৈ থাকা, তেতিয়া কোৱা হ'ব সৌভাগ্যশালী।

***প্লেগান:-** সঁচা সেৱাধাৰী তেওঁ হয় যাৰ সিৰাই সিৰাই অৰ্থাৎ সংকল্পত সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ তেজ ভৰপূৰ হৈ থাকে।

!!ওঁম্ শান্তি!!
